

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΑ ΦΕΡΝΕΙ Ο ΠΕΛΑΡΓΟΣ

Της Κυριακής Καλόζυλου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΠΑΤΕΡΑΣ-ΑΝΤΡΑΣ
- B) ΜΗΤΕΡΑ- ΓΥΝΑΙΚΑ
- Γ) Σ.-ΤΙΠΟΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΔΥΟ
- Δ) ΠΑΙΔΙ 1
- Ε) ΠΑΙΔΙ 2
- ΣΤ) ΠΑΙΔΙ 3

Σκηνή

Σκοτεινή αίθουσα, διακρίνεται ανεπαίσθητα ένα ακατάστατο γραφείο, με την καρέκλα που του αντιστοιχεί γυρισμένη με την πλάτη στο κοινό. Δύο πεταμένες καρέκλες, ένας τοίχος με στραβά κάδρα, έγγραφα στο πάτωμα. Ο Σ. γυρίζει στην καρέκλα του γραφείου του και ανάβει τη λάμπα, τότε ακούγεται σιγανή μουσική, που με κανέναν τρόπο δεν μπορεί να είναι ήρεμη, αλλά ταυτόχρονα δεν μπορεί αποσπά την προσοχή, ενώ ο Σ. τριγυρίζει συμμαζεύοντας τα πράγματα, ισιώνοντας τα κάδρα, ξεσκονίζοντας τα αρχεία. Σηκώνει τις δύο πεταμένες καρέκλες, έτσι ώστε να είναι η μια απέναντι στην άλλη. Σταδιακά η σκηνή γίνεται όλο και πιο φωτεινή. Αξιοσημείωτο είναι ότι τα κάδρα στον τοίχο δείχνουν οικογένειες. Ο Σ. είναι ντυμένος, κινείται και μιλάει με χαρακτηριστικά που είναι δυναμικά και αντρικά και γυναικεία, και ας είναι αυτή η μόνη σημείωση ως προς τον χαρακτήρα του, τουλάχιστον προς το παρόν. Φτιάχνει τη γραβάτα του, ξεροβήχει, κοιτάει μια φορά γύρω του σαν να έχει ξεχάσει κάτι αλλά να η θυμάται τι. Χτυπάει τα δάχτυλά του και η μουσική σταματά. Ξεροβήχει. Φαίνεται έτοιμος να μιλήσει στο κοινό, αλλά τον διακόπτει ένα κουδούνι.

Σ.:

Περάστε, είναι ανοιχτά (γυρίζει στο κοινό) για εσάς (χαζογελάει λίγο σαν να έχει πει κάτι το ιδιαίτερα αστείο και μετά συνειδητοποιεί ότι κανένας στο κοινό δεν έχει γελάσει)

Στο δωμάτιο μπαίνουν ο πατέρας και η μητέρα αγκαζέ. Ο πατέρας δείχνει σοβαρός, υπεροπτικό βλέμμα. Είναι από την εξωτερική μεριά, έτσι που μας κρύβει τη θέα της μητέρας. Η μητέρα φοράει σκούρα γυαλιά ηλίου. Είναι ντυμένοι έτσι ώστε να μην προσδιορίζεται η εποχή αλλά να μοιάζει με τη δεκαετία του '40. Ο πατέρας προτείνει τη μια από τις δύο καρέκλες στη μητέρα και κάθεται στην άλλη. Δίνει το χέρι του στον Σ.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Χαίρεται, μιλήσαμε στο τηλέφωνο;

Σ.:

Φυσικά, φυσικά. **(κάθεται, ρυθμίζει την καρέκλα του)** Έχουμε ετοιμάσει τα καλύτερα μοντέλα μας και είμαι σίγουρος ότι δε θα απογοητευτείτε.

ΜΗΤΕΡΑ: **(ξεροβήχει, ελαφρώς υποτιμητικά, δεν έχει βγάλει τα γυαλιά της)**

Σ.:

Θα θέλατε λίγο νερό;

ΜΗΤΕΡΑ: **(γνέφει αρνητικά)**

Σ.:

Μάλιστα...λοιπόν...λοιπόν μελέτησα τον φάκελό σας.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Εντυπωσιασμένος;

Σ.: **(Κοιτά το κοινό στιγμιαία απηυδισμένος)**

Φυσικά, φυσικά. Μελετούσα λοιπόν εξονυχιστικά τον φάκελό σας, και τα αρχεία μας, και όπως θα δείτε διαθέτουμε πολλά, διαφορετικά προϊόντα. Είναι τιμή μας να λέμε ότι βρίσκουμε πάντα την καλύτερη εναλλακτική, το μοντέλο που ταιριάζει ακριβώς. Και όπως βλέπετε **(δείχνει τον τοίχο)**, ποτέ δεν απογοητεύουμε. Και αυτές είναι μόνο οι ευειδείς οικογένειες.

ΜΗΤΕΡΑ: **(ξεροβήχει)**

Σ.:

Καραμέλα;

ΜΗΤΕΡΑ: **(γνέφει αρνητικά)**

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Ναι, βλέπετε, απλά δε θέλουμε να έχουμε μεγάλη οικογένεια. Και εγώ και η σύζυγός μου μεγαλώσαμε σε πολύτεχνες οικογένειες και συμφωνούμε πως δεν αξίζουν το σαματά. Πάντα υπάρχει κάποιος που φωνάζει, κάποιος, να τσακώνονται...

ΜΗΤΕΡΑ:

Και μόνο που σκέφτομαι τις τσιρίδες με πιάνει πονοκέφαλος... Όχι όχι, ένα ήσυχο, σώφρον παιδί, με τρόπους και ανατροφή, αυτό θέλουμε.

Σ.:

Τότε πιστεύω πως θα είστε απόλυτα ικανοποιημένοι με το πρώτο μας μοντέλο, είναι το πρότυπο της υπακοής. **(στην κατεύθυνση του κοινού)** Φέρτε το μέσα.

Από το κοινό σηκώνεται ένα παιδί, ΠΑΙΔΙ #1, περιμένει έξω από το γραφείο. (Να σημειωθεί εδώ ότι τα παιδιά και οι γονείς δεν εισέρχονται και εξέρχονται από την ίδια πλευρά της σκηνής) Ο πατέρας και η μητέρα σηκώνουν τις καρέκλες τους και τις τοποθετούν δίπλα στο γραφείο κοιτώντας το κοινό. Το ΠΑΙΔΙ#1 δεν μπαίνει στο δωμάτιο.

Η μητέρα κοιτάζει το ρολόι της. Ο πατέρας χασμουριέται. Το παιδί 1 δεν μπαίνει στο δωμάτιο.

ΜΗΤΕΡΑ: (στον Σ.)

Ε τι θα γίνει που είναι τόση ώρα;

Σ.:

Μα δεν του είπατε να περάσει.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Ε πες του τέλος πάντων να περάσει, έχουμε και δουλειές.

Σ.:

Πέρα με-

ΜΗΤΕΡΑ:

Α όχι! Αν υπάρχει κάτι που απεχθάνομαι περισσότερο από την ανυπακοή είναι οι ξένοι άνθρωποι που προσπαθούν να διαπαιδαγωγήσουν τα παιδιά μου. **(νόημα στον πατέρα)**
Πες του να περάσει.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Πέρα μέσα.

Το παιδί 1 μπαίνει στο δωμάτιο με χαμηλωμένα μάτια. Στέκεται στην άκρη φοβισμένο, σα να θέλει να γίνει ένα με την επίπλωση.

ΜΗΤΕΡΑ:

Έλα εδώ, να σε κοιτάξω.

Το παιδί 1 πηγαίνει κοντά στη μητέρα που βγάζει τα γυαλιά της και το κοιτάει από όλες τις πλευρές.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Μουγκό είσαι; Μίλα.

ΠΑΙΔΙ 1:

Καλησπέρα.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Κάτι άλλο;

ΠΑΙΔΙ 1:

Καλησπέρα, πατέρα. Καλησπέρα, μητέρα.

ΜΗΤΕΡΑ:

Μάλιστα, κάτσε κάτω.

ΠΑΙΔΙ 1: (κάθεται επιτόπου)

ΜΗΤΕΡΑ:

Ναι, δεν νομίζω πως είναι διόλου κατάλληλο. Το ζήτημα είναι το παιδί να είναι αυτάρκες. Εγώ είμαι μοναχοπαιδί **(Ο Σ. κοιτάει το κοινό)** και οι γονείς μου ήταν μονίμως πάνω από το κεφάλι μου. «Πες αυτό, κάνε εκείνο, πήγαινε εκεί, σήκω πάνω, κάτσε κάτω». **(Το παιδί προσπαθεί να μιμηθεί τις κινήσεις της και να υπακούσει στις εντολές της. Δεν το παρατηρεί κανείς.)** Δε θέλω αυτή να είναι η σχέση μου με το παιδί μου. Θέλω το παιδί να σκέφτεται μόνο του.

Σ.:

Μα, το παιδί αυτό φημίζεται για τον πλούσιο πνευματικό του κόσμο.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

...Αυτό; Αυτό έχει αρθρώσει μετά βίας δύο κουβέντες από την ώρα που μπήκε στο δωμάτιο.

Σ.:

Α μα δεν του ζητήσατε να σκεφτεί. Αν του ζητούσατε να σκεφτεί, θα βλέπατε πως έχουμε να κάνουμε με έναν μικρό διανοούμενο.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Παιδί, σκέψου.

ΠΑΙΔΙ 1:

Τη σήμερον ημέρα, το κοινωνικοπολιτικό κλίμα παρουσιάζει μια πληθώρα αναρίθμητων προβλημάτων. Οι αλματώδεις κερκάρδιοι ρυθμοί που επιβάλλει το καταναλωτικό πρότυπο της κοινωνίας νεοπλουτισμού που βιώνουμε, θέτουν μια ανυπέβλητη τροχοπέδη στην προσωπική αναζήτηση, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος του σήμερα να χαρακτηρίζεται από έλλειψη αυτοκριτικής και αυτογνωσίας, ενώ το αξιοκρατικό ήθος-

ΜΗΤΕΡΑ:

Αχ καν το να σταματήσει μου προκαλεί πονοκέφαλο.

ΠΑΙΔΙ 1:

Οπότε ουσιαστικά μιλάμε για μια πραγματική δυστοπία-

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Πάψε, πάψε επιτέλους.

Σ.:

Μπορώ να καταλάβω πως πρέπει να συνεχίσουμε το ψάξιμο.

ΜΗΤΕΡΑ: (κρατώντας το κεφάλι της)

Έτσι λες; **(στο παιδί 1)** φύγε.

Δεν του έχει πει να σηκωθεί. Το παιδί 1 φεύγει όπως όπως.

Σ.:

Εντάξει. Όχι η καλύτερη των αρχών. Αλλά όπως και να το πάρεις θέσαμε μια βάση. Είμαι έτοιμος να ακούσω την κριτική σας.

Μιλούν και οι δύο ταυτόχρονα.

Σ.: (κοιτάει το κοινό)

ΜΗΤΕΡΑ:

Το ζήτημα είναι, πως θέλουμε ένα παιδί...μάχιμο.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Πώς αλλιώς θα ξέρει ο υπόλοιπος κόσμος ότι είμαστε καλύτεροι;

Σ.: (ξανακοιτάει το κοινό και χαμογελά ελαφρά)

Όχι, ναι...καταλαβαίνω έχετε απόλυτο δίκιο. Άλλωστε τι είναι τα παιδιά παρά προεκτάσεις του εαυτού μας;

ΜΗΤΕΡΑ:

Ακριβώς, οπότε το επόμενο να είναι προετοιμασμένο να παλέψει για τη θέση του.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Ακριβώς, σε στηρίζω απόλυτα σε αυτή την απόφαση.

ΜΗΤΕΡΑ: (αφήνει ήχο αποδοκμασίας)

Ο πατέρας και η μητέρα έχουν έναν μη λεκτικό διάλογο με χειρονομίες και κίνηση των ματιών. Έμπρακτα αυτό που λένε είναι:

{ΠΑΤΕΡΑΣ:

Τι;

ΜΗΤΕΡΑ:

Δείξε μου ότι με στηρίζεις απόλυτα σε αυτή την απόφαση

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Ω κατάλαβα, το έχω.}

Τέλος άδηλου διαλόγου. Ο πατέρας σηκώνεται από τη θέση του, στέκεται πίσω από τη μητέρα. Βάζει το χέρι του στον ώμο της.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Σε στηρίζω απόλυτα σε αυτήν την απόφαση.

Σ:

Δεν νομίζω να έχετε παράπονο από την επόμενη μας πρόταση. Φέρτε το επόμενο.

Από το κοινό σηκώνεται το παιδί 2. Έχει αυτοπεποίθηση αλλά ταυτόχρονα ξέρει την θέση του. Μπαίνοντας μέσα νεύει με σεβασμό στον πατέρα, τη μητέρα και τον Σ., αλλά δε διστάζει να καθίσει στην άδεια καρέκλα του πατέρα.

ΠΑΙΔΙ 2:

Πατέρα, Μητέρα, (δεν ξέρει πώς να αποκαλέσει τον Σ. γιατί δεν είναι τίποτα από τα δύο και το σωστό παιδί, ζει αποκλειστικά για τους γονείς του)

ΜΗΤΕΡΑ:

Ποιες είναι οι δικές σου κλίσεις;

ΠΑΙΔΙ 2:

Ξέρω τα σημαντικά, τα χρήσιμα.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Δηλαδή;

ΠΑΙΔΙ 2:

Τις προπαίδειες. Τις πρωτεύουσες. Ξέρω πως το α ενικό του αορίστου β του φέρω στα αρχαία είναι ἡνεγκον, πως η στάση του Νίκα έγινε τον Ιανουάριο του 532 μ.Χ.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Και από αθλήματα;

ΜΗΤΕΡΑ:

Άθλημα σε κορίτσι είναι απρεπές. Η κόρη μου δεν μπορεί να αναδεικνύει απρέπεια. Εναλλακτικά ας ασχοληθεί με τη μουσική.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Μας κάνει. Αλλά ας τεστάρουμε αν είναι όντως γνώστης.

Ο πατέρας και το παιδί 2 σηκώνονται και στέκονται ο ένας απέναντι από τον άλλο σαν να πρόκειται για αγώνα τένις. Κοιτιούνται αποφασιστικά, ίσως λίγο απειλητικά. Ο Σ. παίρνει από το γραφείο του μια ντουζίνα κάρτες και ξεκινά να τις διαβάξει.

Σ.:

Ποια είναι η πρωτεύουσα του Σουδάν;

ΠΑΙΔΙ 2:

Η Χαρτούμ.

Ο πατέρας καταριέται χαμηλόφωνα. Αλλάζουν θέσεις.

Σ.:

Πόσα χρόνια διήρκησε ο Πελοποννησιακός πόλεμος;

ΠΑΙΔΙ 2:

15

Ο εκνευρισμός του πατέρα γίνεται τώρα πιο ξεκάθαρος. Αλλάζουν θέσεις.

Σ.:

Πόσο κάνει 127 x 93;

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Ω έλα τώρα κανείς δεν-

ΠΑΙΔΙ 2:

11.811

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Τι;

Αλλάζουν θέση.

ΠΑΤΕΡΑΣ: **(στη μητέρα)**

Νομίζω πώς ούτε αυτό μας κάνει. Δεν μπορώ να έχω ένα παιδί καλύτερο από εμένα. Ποιος θα είναι ο ρόλος μου;

Το παιδί 2 το ακούει. Ανησυχεί. Κάνει νόημα στον Σ.

Σ.:

Είναι ευτυχές λοιπόν που κερδίσατε.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Τι;

Σ.:

Είναι ευτυχές που κερδίσατε. Εμφανέστατα, ακόμα και αυτό το παιδί που είναι τόσο εκπαιδευμένο στους τρόπους της επιστήμης έχει πολλά να μάθει από εσάς.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Και βέβαια. **(στο παιδί 2)** Μην το παίρνεις κατάκαρδα όμως. Ήσουν χαμένος από την αρχή. Όχι όχι δε θέλω να σε βλέπω να στενοχωριέσαι τώρα. Δέξου το σαν άντρας. Σκλήρυνε λίγο.

ΜΗΤΕΡΑ: **(Σηκώνεται)**

Αρκετά είδα. Πάρτε το παιδί από εδώ. Φέρτε μας το επόμενο.

(Φέρνει τις καρτέκλες έτσι ώστε να είναι πλάτη με πλάτη μπροστά στο γραφείο ενώ το παιδί 2 φεύγει)

Ο πατέρας και η μητέρα κάθονται.

Σ.:

Απλά για να το ξεκαθαρίσουμε. Τι ήταν λάθος με το προηγούμενο;

ΜΗΤΕΡΑ:

Προσποιήθηκε για να κερδίσει ο πατέρας του. Μου θύμισε τον εαυτό μου...

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Τι;!

ΜΗΤΕΡΑ:

Στην ηλικία του! Μου θύμισε τον εαυτό μου στην ηλικία του.

Σ.:

Αυτό δεν είναι καλό;

ΜΗΤΕΡΑ: **(γελώντας)**

Φυσικά και όχι, μισούσα τον εαυτό μου όταν ήμουν στην ηλικία του.

ΠΑΤΕΡΑΣ: **(γελώντας)**

Εγώ ακόμα μισώ των εαυτό μου.

Γελούν και οι τρεις εγκάρδια. Ο Σ. κοιτάει το κοινό με ελαφρώς ανήσυχο βλέμμα αλλά εξακολουθεί να γελάει. Εν τω μεταξύ στην πόρτα έχει έρθει ένα ακόμα παιδί.

Σ.: **(βιάζεται να αλλάξει το θέμα, νιώθει άβολα)**

Το επόμενο παιδί είναι ονειροπόλο-

ΜΗΤΕΡΑ:

Ίου. Ούτε να το σκέφτεσαι.

Παύση

ΜΗΤΕΡΑ:

Θα έχει εφιάλτες και θα έρχεται στο κρεβάτι μας.

Σ.: **(βεβιασμένα)**

Ναι, ναι φυσικά. **(στο παιδί 2, ψιθυριστά)** Φύγε και μην κοιτάξεις πίσω, φύγε, φύγε.
(στο κοινό) Φέρτε το επόμενο.

Έρχεται το παιδί 3. Στέκεται θαρρετά υπό γωνία ώστε να κοιτά ελεύθερα τους γονείς αλλά και το κοινό ταυτόχρονα.

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Και ποιος είναι ο λόγος που πρέπει να σε κρατήσουμε εσένα;

ΠΑΙΔΙ 3: **(με περιέργεια, διερευνητικά, χαμηλόφωνα)**

Ποιος είναι ο λόγος που θέλετε παιδιά;

ΜΗΤΕΡΑ:

Συγγνώμη;

ΠΑΙΔΙ 3:

Ποιος είναι ο λόγος που θέλετε παιδιά;

Ο πατέρας και η μητέρα μιλούν ταυτόχρονα, στην αρχή σιγανά βεβιασμένα ώστε να ακούγονται και οι δύο, σταδιακά αρχίζουν να μιλούν όλο και πιο δυνατά όλο και πιο γρήγορα. Ενώ στην αρχή κανείς τους δεν είναι σίγουρος, όσο κυλά ο μονόλογος παλεύουν για να ακουστούν ο ένας πάνω από τον άλλο.

ΤΕΛΟΣ